కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం

దీర్ఘసుమంగళీభవ

వాకిట్లో బండి ఆగిన చప్పుడు విని పద్మ బయటి కొచ్చింది. సత్యనారాయణ అప్పుడే బండి దిగుతున్నాడు.

"పరీక్షలు బాగా రాశావా, బావా?"

అతను తలెత్తి చూశాడు. మాసిన గడ్డం, లోతుకు పోయిన కళ్ళూ, మ్లానవదనం చూసి పద్మ హృదయం కలుక్కుమంది.

"ఆఁ"

"బాగా చదివినట్టున్నావు."

"బాగానే చదివాను" అతను నిరుత్సాహంగా జవాబిచ్చాడు.

"సరిగ్గా ఈ బండికే వొస్తావనుకున్నాను. అలాగే వొచ్చావు. చూశావా, ఎంత సరిగా ఊహించానో!"

అతను తలెత్తి పద్మవైపు చూశాడు. మిలమిలా మెరిసే ఆమె కళ్ళలోకి ఒక్కసారిగి చూసి తటాలున కిందికి చూపుల్ని మరలించాడు. పద్మ ఊహించినట్టుగా అతను చిరునవ్వు నవ్వలేదు.

"ఊఁ" అని మాత్రం అన్నాడు. పద్మ అతనివైపు కాస్త వింతగా చూసింది.

"అత్తయ్య దొడ్లో పూజచేసుకుంటున్నట్టుంది పిలుస్తానుండు."

"ఒద్దులే పద్మా, మా అమ్మకి ఆ పూజలోనే శాంతి దొరుకుతుంది. ఈ దౌర్భాగ్యుడు ఆమెకి అశాంతి తప్ప ఇంకేమీ ఇవ్వలేడు.

పద్మ అతనివైపు విస్మయంగా చూసింది. ఒక క్షణం ఆగి, అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ "పరీక్ష ఏమైనా చెడగొట్టావా, బావా?" అంది నెమ్మదిగా.

సత్యనారాయణ ఆమె మాటలకి సమాధానంగా "ప్చ" అని మాత్రం అని ఇంట్లోకి నడిచాడు. పద్మకి ఆ సమాధానం సరిగా అర్థంకాలేదు. "ప్చ" అనటం ఆమెకి సమాధానంగానో లేక అతని మానసిక వేదనతోనో ఆమెకి సరిగా తెలియలేదు. ఆమెకి తెలిసినంతలో సత్యనారాయణ పరీక్ష బాగా రాయకపోవటానికి కారణం ఏమీలేదు. సత్యనారాయణ తెలివితేటల్ని గురించిగాని, అతనికి చదువు పట్ల గల శ్రద్ధాసక్తుల విషయంలోగాని ఎవరికీ ఏవిధమైన అనుమానాలూలేవు.

పద్మ అతని వెనకనే ఇంట్లోకి వెళ్ళింది. తల్లీ, కొడుకూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండటం చూసి మళ్లీ వెనక్కి వెళ్ళిపోబోతుండగా సత్యనారాయణతల్లి చూసి కేకేసింది.

"అదేమిటే పద్మా, కొత్తదానివల్లే అలా వెనక్కి వెళ్ళిపోతా వేమిటి ? వాడు వొచ్చేదాకా బావో, బావో అని కలవరించి తీరా వాడు వొచ్చింతరవాత పారిపోతే ఏం లాభం ?"

పద్మ సిగ్గుపడ్డది. వెనక్కీ ముందుకీ వెళ్ళకుండా అక్కడే నిలబడ్డది.

"పూజ మధ్యలో లేచి వొచ్చాను. అది ముగించుకు వొస్తా, మాట్లాడుకుంటూ ఉండండి సరదాగా. వొచ్చే నెలలో ఆ అడ్డంకికూడా తీరితే..." మాట పూర్తిచేయ కుండానే సత్యనారాయణతల్లి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

సత్యనారాయణ పడకకుర్చీలో పడుకుని అలంకారంగా చేతిలో ఓపుస్తకం పట్టుకున్నాడు.

"ఎంత ఇంజనీరింగు చదువయితేమాత్రం అంతగా ఆరోగ్యం పాడయేట్టు చదువుతారా, ఎవరయినా ?" పద్మ అతనికి దగ్గరగా వొచ్చి అంది.

"చదవకుండా ప్యాసవుతారా, ఎవరయినా ?"

"నిజంగా తగ్గిపోయావు సత్యం బావా."

అతను జవాబివ్వకుండా పుస్తకం పేజీలు తిప్పాడు. పద్మ అతనివైపు రెప్పవాల్చకుండా చూడసాగింది. అలాగే కొన్నినిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.

"మద్రాసు కబుర్లు చెప్పవేం బావా? చదివి చదివి ఇవ్వాళేగా వొస్తివి, అప్పుడే ఆ పుస్తకమేదో ముందరేసుకు కూచున్నావేం?"

అతను తలెత్తి పద్మవైపు ఓసారి చూసి వెంటనే పక్కకి తిప్పాడు దృష్టుల్ని.

"ఏమున్నాయి, కబుర్లు?"

మళ్లీ నిశ్శబ్దం ఆవరించిందా గదిలో. అతని వైఖరి ఆమెకేమీ అర్థం కాలేదు.

"చూస్తే నువ్వు నాతో మాట్లాడ దలుచుకోలేదల్లే ఉంది", అతను పుస్తకం మూసేశాడు.

"ఏం మాట్లాడను?"

పద్మ అతనివైపు "నీకేం జరిగింది?", అనే భావంతో చూసింది.

"ఏం మాట్లాడను?_" ఇంత చచ్చు ప్రశ్న అతనెప్పుడూ అడగలేదు.

"ఇదివరకల్లా ఏంమాట్లాడావు?..."

ఈ మాటలు విని సత్యనారాయణ ఓసారి గట్టిగా గాలి పీల్చి కిటికీలోంచి ఆకాశంలోకి చూశాడు. అతని నుదురుపైన ముడతలు అతను ఏదో ఆలోచనలో పడ్డాడని చెప్పకనే చెబుతున్నాయి. అతని ముఖంలో కాంతి తగ్గింది. ఉండి ఉండి గట్టిగా నిట్టూర్పు వొదలసాగాడు. పద్మ కిదంతా అయోమయంగా ఉంది.

"ఏమయింది బావా నీకు? ఇలా అయిపోయావు."

అత నీమాటలు వినలేదు. ఆమె మళ్ళీ అడిగింది. కాని ఈసారికూడా అతనికి వినబడలేదు. పద్మకి కాస్త కోపం వొచ్చింది. కొంచెం తీక్ష్ణంగా అంది.

"నేను వెడుతున్నా."

ఈ మాటలు కాస్త గట్టిగా అంటంవల్ల అస్పష్టంగా సత్యనారాయణ వినగలిగాడు. పద్మ లేచి నుంచుని మళ్లీ అంది కోపంగా.

"నీ కంత ఇష్టంలేకపోతే, నేను వెడతాలే."

సత్యనారాయణ ఊహాప్రపంచంనుంచి తిరిగొచ్చి "ఆఁ?" అన్నాడు.

"నేను వెడుతున్నా."

అతను పద్మ వైపు చూశాడు. "వెళ్ళమన్నావా?" అన్నట్టుగా ఆమె అతనివైపు చూసింది. ఆమె వెళ్ళి పోతుందికాబోలన్నట్టుగా అతనికి తోచింది.

"వెడుతున్నావా?"

"ఊఁ ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి?"

"ఉఁ" అతను తల కిందికి దించేశాడు. పద్మ రోషంతో చరచర వెళ్ళిపోయింది. ఆమె వెళ్లిపోయింతర్వాత అటు వైపే స్థిరంగా చూశాడు సత్యనారాయణ. అతని మెదడులో ఏవేవో భావాలు కదిలాయి. శూన్యంలోకి చూస్తున్న అతని కళ్ళనుండి అశ్రుబిందువులు నేలమీద రాలాయి. వణకుతున్న అతని పెదవులనుంచి "పద్మ" అనే మాటలు వెలువడ్డాయి.

"ఇప్పుడేగదురా పద్మ వాళ్ళింటి కెళ్ళింది," అంది సత్యనారాయణతల్లి అప్పుడే వొస్తూ. అతడు తటాలున పక్కకి తిరిగి కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

"చదువు అయిపోయింది. ఇహ పెళ్లే ఉంది. అది కూడా అయితే"–

సత్యనారాయణ ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"పిచ్చిపిల్ల, నువ్వంటే ప్రాణం ! ఎప్పుడూ నిన్ను గురించే, నీ తెలివితేటల్ని గురించే మాట్లాడుతుంది. నిజంగా పద్మలాంటివాళ్లు అరుదురా, సత్యం."

అతను లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఇప్పుడే వొస్తానమ్మా, అలా బయటికెళ్లొస్తా."

"ఎంత సిగ్గురా నాయనా ! ఆడవాళ్ళె నయం" అనుకుంది అతని తల్లి. సత్యనారాయణ దుస్తులు కూడా మార్చుకోకుండా, అలాగే బయలుదేరాడు. అతని ముఖంలో కళలేదు. కిటికీలోంచి పద్మ అతనివైపు అర్థంకాని చూపులు చూసింది. ఏమిటిలా అయిపోయాడు? పరీక్ష దిగులు అయివుండదు. ఒకవేళ పరీక్ష చెడగొట్టినా అంత బేజారయే తత్వంకాదు అతనిది. ఏదో మానసికబాధ అతన్ని పీడిస్తోంది. ఇరవై రెండేళ్ళ సత్యానికి, ఒక స్త్రీని ప్రేమించి ఆమెని వివాహం చేసుకోబోతున్న సత్యానికి మానసిక బాధలు ఏం ఉంటాయో ఆమె కర్థం కాలేదు. బయటికి వెడుతూ సత్యం అతనికి తెలియకుండానే పద్మవాళ్ల ఇంటి వైపు చూశాడు. కిటికీలోంచి తనవైపే చూస్తున్న పద్మని

గమనించాడు. ఒక్క క్షణం అలాగే ఆమెవైపు చూసి గిరుక్కున చూపు మరలించి చకచక నడిచిపోయాడు. కాంతి హీనమైన ముఖంతో పద్మ అతను వెళ్లిన దారివైపు అతను కనిపించేదాకా చూసి తరవాత ఆకాశంలోకి నీళ్లు నిండిన కళ్లని తిప్పింది.

రోజులిలా గడిచిపోతున్నాయి. సత్యనారాయణ వైఖరిలో మార్పేమీ లేదు. పద్మతో అతను సరిగా మనసిచ్చి మాట్లాడలేదు. ఎప్పుడూ దేనినిగురించో దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తుంటాడు. రానురాను పద్మకి ఈ పరిస్థితి దుర్భరం కాసాగింది. అతని బాధేమిటో ఖండితంగా అడిగి తేల్చేసుకుని దానికి తగినమందు వెయ్యకపోతే సత్యం తనకి దూరమయిపోతాడని ఆమెకి అధైర్యం కలిగింది. ఇది ఇలా ఉండగా సత్యం పరీక్షాఫలితాలు వొచ్చాయి. అతను సెకండ్ క్లాసులో అనుకున్నట్టుగానే ప్యాసయాడు. అయినా అతనిలో కలిగిన మార్పేమీ లేదు. దీంతో పద్మకి పూర్తిగా గాభరా పుట్టింది.

ఓరోజు మాటల సందర్భంలో అన్నాడు సత్యనారాయణ—

"నాకు మాచెర్ల దగ్గర ఉద్యోగం అయింది పద్మా. రెండుమూడు రోజుల్లో వెడతాను."

ఈ వార్త పద్మకి అశనిపాతంలా అయింది. అసలే ఇలా ఉన్నాడు. ఇహ పరాయిచోటికి కూడా వెడితే ... అయినా లేని ఉత్సాహం తెచ్చుకుని అంది.

"ఎప్పుడు జాయిన్ కావాలి ఉద్యోగంలో?"

"సాధ్యమయినంత త్వరలో."

"బావా, కొన్నాళ్లు ఉద్యోగం లేకపోతేనేం? బి. ఇ. ప్యాసైనావు. నువ్వు కావాలన్నపుడు పిలిచి ఉద్యోగం ఇస్తారాయె. ఇప్పుడు వెళ్లకపోతేనేం?"

"వెళ్లాలి పద్మా" అన్నాడు ముక్తసరిగా అతను.

"మళ్లీ ఎప్పుడు రావటం, అయితే!"

"నీ పెళ్లికే" అతను విషాదంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు. అది చిరునవ్వు అని ఎవరూ అనలేరు, దానికి భాషలో నిర్వచనం లేదు.

పద్మ సిగ్గుగా పక్కకి తలతిప్పి చిన్నగా నవ్వింది.

"గొప్పవాడివేలే, పెళ్లికి ఎలాగూ వొస్తావు. ఈమధ్య."

"ఈ మధ్య రానేమో! నీపెళ్ళి చూసి మళ్ళీ ఆ రోజే వెళ్ళిపోతాను. నాకు జీవితంలో మిగిలినకోరిక అది ఒక్కటే." పద్మ అకస్మాత్తుగా అతని కళ్ళలోకి చూసింది.

"ఏమిటి?"

సత్యనారాయణ మాట్లాడలేదు.

"ఏమిటి బావా, అసందర్భంగా మాట్లాడుతున్నావు?"

"అసందర్భం ఏముంది! సరేకాని వివాహప్రయత్నంలో ఉన్నారనుకుంటాను మీవాళ్లు."

"ఏమో" తనలో తానుగా అనుకున్నట్లు అంది పద్మ.

"సంబంధాలు ఆలోచించటం లేదా?"

పద్మ సత్యంవైపు వింతగా, విసుగ్గా చూసింది.

"ఏమిటీ పిచ్చిమాటలు?"

"పెళ్ళిమాటలు పిచ్చిమాటలని ఎవరంటారు?"

"ఈసారి ఇటువంటివి మాటలు రానీయకు."

"పద్మా, మనం దురదృష్టవశాత్తూ స్నేహితుల మయాం. అలా జరగకుండా ఉండాలిసింది."

పద్మ భీతితో అతనివైపు కళ్లార్పకుండా చూసింది.

"నా మీద నీకు చాలా దయఉంది. నేను నీకు ఏమీకాను, కనీసం మనిద్దరం చుట్టాలంకూడా కాదు. అయినా నువ్వు నన్ను చాలా దయతో చూస్తున్నావు. నేను దానికి తగను. మనిద్దరం చిన్నప్పటినించీ ఒకచోట పెరిగాం, చుట్టుపక్కలవాళ్లు కావటంవల్ల మన స్నేహం ప్రగాఢమయింది. స్నేహాన్ని నేను ఒకప్పుడు ప్రేమగా భావించాను." అతను ఆగాడు. పద్మ అధఃపాతాళం లోకి పోతున్నట్టుగా అనుభూతి పొందింది.

"ఏమిటి బావా, ఇది?"

"పద్మా, నన్ను క్షమించు. నేను భగ్నహృదయుణ్ణి."

"అంటే..."

"వివరా లడగకు, పద్మా!"

"అయితే, నువ్వు నన్ను ప్రేమించలేదా?"

సత్యనారాయణ ఒక్క క్షణం ఆగాడు. తరవాత గట్టిగా గాలిపీల్చి దృఢంగా అన్నాడు.

"లేదు."

"అయితే, నన్ను కావాలని మోసగించావా?"

"నిన్ను ప్రేమించటంలేదనిమాత్రమే నేను చెప్ప దలచుకున్నాను."

పద్మ పెదవులు వొణికాయి.

"నువ్వేనా ఇలా మాట్లాడుతున్నది?"

"నన్ను క్షమించు."

"నువ్వే నా సర్వస్వ మనుకున్నాను."

"ఏం చెయ్యను?"

"నా ప్రాణంకంటె అధికంగా ప్రేమించాను. ఇంత అన్యాయం చేస్తావా?"

"నేను నిన్ను ప్రేమించలేకపోయాను. నన్నేం చెయ్యమంటావు?"

"నువ్వు చెప్పినమాటలన్నీ మర్చిపోయావా?"

"నిన్ను వివాహం చేసుకుంటానని ఎప్పుడూ చెప్ప లేదు నీకు."

పద్మ రోషంగా అతనివైపు చూసింది.

"ఇంత నికృష్టంగా మాట్లాడగలుగుతావని నే నెప్పుడూ అనుకోలేదు."

సత్యనారాయణ నిశ్చలంగా కిటికీలోంచి దూరంలోకి చూడసాగాడు.

కాసేపటి నిశ్శబ్దం తరవాత పద్మ నెమ్మదిగా అంది.

"కాని నిన్ను ప్రేమించటం నేను మానలేను. బావా, నా హృదయంలోని ఆరాటం నీకు తెలిస్తే..."

..తనేమీ మాట్లాడలేదు.

"బావా!"

"నువ్వు ఇహ వెళ్ళు పద్మా. మనసుని కలవర పెట్టుకోకు."

"కాని..."

"నువ్వు ఎంత చెప్పినా నా మనస్సు మార్చుకోలేను. బాగా ఆలోచించే నీతో ఈ విధంగా మాట్లాడాను."

కోపంతో ఆమె అతనివైపు చూసింది. తరవాత వెళ్ళిపోవటానికి లేచింది.

"ఒక్క మాట ఇయ్యి పద్మా, ఆత్మ హత్య చేసుకోనని."

"ఆత్మహత్య! నేనంత మూర్ఖురాలిని కాను. కాని ఇంత నీచంగా ప్రవర్తించిన నువ్వు ఆ మాట అన నవసరం లేదు. ఆత్మహత్య చేసుకుని నీ అహంకారాన్ని ఇంకా వృద్ధి చెయ్యను. సెలవు", తిరస్కార సూచకంగా అతని వైపుచూసి గబగబ నడిచిపోయింది పద్మ.

అకస్మాత్తుగా గుండెలో ఏదో బాధ కలిగింది సత్యనారాయణరావుకి. గట్టిగా గుండెమీద చెయ్యవేసి అదమి పద్మ పోయినవైపు చూసి, బరువు తీరినట్టు ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచాడు. తరవాత ఒక క్షణం ఆగి అశ్రువులు కారుతుండగా చేతుల్లో తల దూర్చి బల్లమీద వాలాడు.

ఇది జరిగిన రెండు రోజులకి సత్యనారాయణరావు సూపర్‌వైజర్ ఉద్యోగంలో జాయిన్‌కావటానికి వెళ్ళి పోయాడు. అక్కడికి వెళ్ళిన తరవాత అతను తల్లికి ఓ

ఉత్తరం రాస్తూ పద్మని పెళ్ళిచేసుకోటం తనకి ఇష్టం లేదని రాసేశాడు. ఆమె కిది ఎంతమాత్రమూ అర్థంకాక పద్మని రహస్యంగా పిలిచి అడిగింది— "ఏమైనా పోట్లాడు కున్నారా?" అని. పద్మ లేదంది. తరవాత ఇహ ఆ విషయం ఆమె మళ్ళీ ఎత్తలేదు. ఇదిలా ఉండగా మాటల సందర్భంలో పద్మకూడా తన తలిదండ్రులతో సత్య నారాయణని వివాహం చేసుకోటం తనకిష్టంలేదని చెప్పేసింది.

పద్మకి పరాయి సంబంధం ఓటి స్థిరపరిచారు. అన్ని విధాలా పద్మకి తగిన సంబంధమే. ఆమె కూడా ఒప్పుకుంది. అందరితోబాటు సత్యనారాయణకి కూడా ఆహ్వానం అందింది.

పద్మ వివాహం జరుగుతోంది. "బావ" కోసం ఆమె చూసింది కాని అతను లగ్నంవేళ కూడా ఎక్కడా కనబడలేదు. అతనిపట్ల ఎంత కోపండున్నా పద్మకి సత్యం రానిలోటు చాలా పూర్తిగా కనుపించింది. ఆశీర్వచనాలు మిన్నుముట్టుతున్నాయి. బ్రాహ్మణులు, చుట్టపక్కాలు అక్షింతలు చల్లుతున్నారు. ఇదే సమయంలో అంతా "సత్యనారాయణ వొచ్చా" డన్నారు. పద్మ తలెత్తి చూసింది. మనిషి మునుపటికంటే తగ్గిపోయాడు. కళ్ళలో కాంతి లేదు. పద్మకి అతన్ని చూడగానే ఏడుపొచ్చింది. ఎలాగో తమాయించుకుంది.

సత్యనారాయణ ఒక నిమిషం అనిమేషంగా పద్మ వైపు చూశాడు. అతని గుండెలో ఏదో బాధ అకస్మాత్తుగా

కలిగింది. చెయ్యి హృదయంమీద అదిమాడు. తర్వాత మంటపం దగ్గరికివెళ్ళి అక్షింతలుతీసుకుని పద్మకి దగ్గరగా వొచ్చి ఉచ్చైస్వరంతో "దీర్ఘ సుమంగళీభవ!" అన్నాడు. పద్మ తలెత్తి అతనివైపు చూసింది. చప్పున అతను కళ్ళని పక్కకి తిప్పేశాడు— అశ్రువులు సభాసదులకోసం వేసిన ఈతాకులచాపమీద "టప్ టప్" మని రాలాయి.

సత్యనారాయణ మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. పెళ్ళిభోజనం కూడా చెయ్యకుండా వెళ్ళిపోయాడు సరాసరి తను ఉద్యోగంచేసే ఊరుకి. ఆ వెళ్ళిన సత్యనారాయణ మళ్ళీ దాదాపు సంవత్సరందాకా ఇంటిముఖం చూడలేదు. ఇంటికి రావటం కూడా పుట్టెడు జ్వరంతో వొచ్చాడు. అది టైఫాయిడ్ అన్నాడు డాక్టరు.

ఇరవైఒకటోరోజు గడవాలి. కావలసిన వాళ్ళంతా వొచ్చారు. ఓసారి కళ్ళువిప్పి అడిగాడు సత్యనారాయణ "పద్మ వొచ్చిందా?"

"టెలిగ్రాం ఇచ్చాం బాబూ, ఈపాటికి వొస్తూ ఉంటుంది." అంది అతని తల్లి చీదుతూ.

కాసేపటి తర్వాత_సత్యనారాయణ తల్లిని ఏకాంతంగా పిలిచి తన డైరీని తెప్పించాడు. తరవాత దాంట్లో ఒక పేజీ గుర్తుగా మడిచి ఆమెతో అన్నాడు:

"అమ్మా" నేను ఒకవేళ బతకకపోతే, ఈ కాగితంలో రాసిఉన్నది చదువు. చదవంగానే ఆ పేజీ చింపి తగులబెట్టి వెయ్యి. దాంట్లోని విషయం మాత్రం ఎవరికీ చెప్పకు.

ఎంతమాత్రం చెప్పకూడదు. ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచి సత్యనారాయణ మళ్ళీ అన్నాడు. "మనసులోని రహస్యం ఎవరితోనైనా చెప్పివేస్తేగాని మనసుకి ఉపశాంతి ఉండదు. ఇప్పుడు నా మనసులోని బరువుతీరింది. కాని ఈ విషయం నువ్వు ఎవరికీ చెప్పొద్దమ్మా."

"చెప్పను బాబూ" అందామె జలజలరాలే కన్నీళ్ళను తుడుచుకుంటూ.

సాయంత్రానికి పద్మ వొచ్చింది. సత్యాన్ని చూడగానే ఆమె ఆవురుమంది.

"బావా!"

సత్యనారాయణ కళ్ళు విప్పాడు.

"ఎవరు, పద్మా! నా పద్మా! దీర్ఘ సుమంగళీభవ!" సత్యనారాయణ మాట్లాడిన ఆఖరు మాటలు ఇవే; ప్రశాంతంగా కళ్ళుమూశాడు; మళ్లీ తెరవలేదు.

"దీర్ఘ సుమంగళీ భవ!"— ఈ ఆశీర్వచనం వెనక దాగిన కథ పద్మకి తెలిస్తే ఆమె ఆ క్షణంలో అక్కడే గుండెపగిలి మరణించి ఉండేది. కాని ఆ విషయం ఆమెకి తెలియదు, తెలియబోదు. తెలియరాదని సత్యనారాయణ అనుశాసనం. కాగా హృదయం పగిలి వొచ్చిన "బావా!" అనే ఒక్కమాట, ప్రేమపూర్వకమైన అశ్రువులు మాత్రం పద్మ సమర్పించగలిగింది సత్యానికి.

తన డైరీలో సత్యం గుర్తుపెట్టిన పేజీలో ఇలా రాసి ఉంది.

"ఇవాళ జ్యోతిష్కుడు నా జాతకం చూడటం సంభవించింది. ఇరవైమూడోఏటితో నా జీవితం ఆఖరని సూచనగా చెప్పాడాయన. ఇంకో విషయం నాకిప్పుడు స్ఫురణకి వొస్తోంది. మా తండ్రి, తాత, ముత్తాతలు ఎవరూ కూడా 30 ఏళ్ళు దాటి బతకలేదట. మా ముత్తాత, తాత, తండ్రి వరసగా ఇరవైతొమ్మిది, ఇరవైఏడు, ఇరవైఅయిదో ఏట చచ్చిపోయారట.

జ్యోతిషంలో నాకంత నమ్మకం లేకపోయినా ఈ పై విషయాల ప్రకారం నా జీవితం 23వ పడితో ఆఖరనే దృఢవిశ్వాసం నాకు కలిగింది.

"అయితే, నా ప్రాణంలో ప్రాణమైన నా పద్మ సంగతేమిటి?" పద్ధెనిమిదోఏటే ఆమె వైధవ్యం అనుభవించాలా? దుస్సహం. అసంభవం. ఏమైనాసరే ఇలా జరగటం నేను సహించలేను. కాని నేనామెను ప్రేమించినంతగా పద్మకూడా నన్ను ప్రేమిస్తోంది. ఆమెకి నచ్చచెప్పటంలో ఫలితం ఉంటుందా అనేది సందేహాస్పదం. ఏమైనాసరే, నా పద్మకి ఈ ఉపద్రవం రాకూడదు. ఏ విధానంవల్లనైనాసరే ఆమె రక్షించబడాలి. నా ప్రాణాధికమైన నా పద్మా! దీర్ఘ సుమంగళీభవ!"